

6.

Ніби тільки цього й чекаючи, хтось постукав.

— Ввійдіть! — крикнула Ріна і, озирнувшись, взяла пуделко з брошкою й засунула його під подушку.

Ввійшов Степун. Вітаючись, він, як звичайно, заклопотано і ніжно обдивився кожного своїми добрими, в лахматих білих віях очима. Здавалось, на його обов'язку лежало слідкувати за добрим станом товаришів.

— Е, голубчику, а ви що ж такий, ніби недужим себе почуваете? — з докором сказав він Юрку і скося подивився на Ріну.

— Так, трошки ніби застудився.

— Не треба застужуватись.

І Степун короткими й товстими руками присунув собі стілець. Сівши, він з полекшенням передихнув, — у його була астма чи сердечна якась хвороба, і йому трудно було ходити. Сам він про хворобу свою не любив говорити і задишку пояснював “барабанчиком”, як називав кругленький живіт, та короткими й товстими ногами. Що людині з довгими ногами треба зробити один крок, то йому три. От і мусить чоловік захакатись.

Винявши велику, як газета, хустку, він почав з таким усердям витирати лице, немов на йому позасихало чорнило його редакції, з якої він тепер прийшов. Високий лоб його з м'ясистою нерівною шкірою від цього масажу аж почервонів, а брови ще більш настовбурчились. Але масаж йому, видно, був приємний, бо він аж хукав, ніби купаючись. Склавши хустку вчетверо, а потім ще раз вчетверо, він засунув її в кишеню і тоді вже, зручніше розставивши короткі ноги з товстими, як окорока, ляжками, почав розмовляти. Перш усього він з деякою тривогою спитав, чи все благополучно. З того часу, як після цілковитого знищення організації йому пощастило закласти нову, у його майже не проходив вираз тривоги. Часто у його був такий вигляд, немов він сам не вірить, що це таки організація, що вона збирається, функціонує. Хто знає, от ніби й організація, і ніби все як слід, а раптом візьме та й розлізеться так, що й не помітиш, як то сталося. От вроді того, як держиш воду в жмені: здається, міцно держиш, а якось одверни увагу — і рука вже порожня.

— Ну, а ви чого така... така занадто серйозна, га? Майбутня бійка хвилює? Га? — раптом грубовато звернувся Степун до Ріни, не скінчивши розказувати Юрію, як сьогодні в редакції трапився один курйозний випадок з передплатником. (Степун був старим співробітником поважної, з соціалістичним відтінком руської газети.)

— Серйозні діла робляться, — ухильчиво одповіла Ріна, — тому й серйозна.

Степун уважно, коротенькими поглядами оглядів її й Юрія.

— Ну, тоді єсть законна причина.

Але він все ж таки з-під лоба ще раз озирнув Ріну. До Ріни він відносився з особливою сімпатією, страшно пильно захованою, соромливою, з навмисною грубоватістю, але так неуміло, зворушливо-наївно прикритою, що Ріна часом просто хапала його за кошлату, з круглою лисинкою, голову і гаряче цілувала. Після цього дідунь Степун довго був червоний, соромливо жартував, витирався своєю газетою-хусткою і хукав, немов вибрався на сямий поверх. Коли Ріни чомусь не було на зібраннях, Степун говорив мало, задумчиво рисував щонебудь своїм жовтим олівцем і до справ відносився з такою увагою, немов боявся, що без Ріни ніхто нічого не зможе зробити. Іноді аж надокучав своїм повторенням: “Та не забудьте ж, товаришу”. Коли ж була Ріна, він теж не говорив багато, але не малював, не мав настороженности в очах; часом вигляд у його був, як у батька, який сидить за чайом серед доброї, милої сім'ї.

Оглядівши Ріну, Степун з кряхтінням виняв масивний, з монограмами, портсігар і почав закурювати.

В цей час прийшов Кручений Панич, або просто Кручений. Він не ввійшов, а влетів у хату. Нашвидку привітавшись зо всіма, він зараз же оббіг усю кімнату, цікаво усюди зазираючи. Він десятки раз бачив тут усе, але так само, як і перший раз, помацав пальцями костяну малпочку на туалетному столику, нахилив свою кучеряву, в жовто-золотистих локоннах голову до квіток в зеленому глечуку, понюхав, похвалив і зараз же задер лице до гравюри з Бекліноського “Острова мертвих”. Од гравюри протупотів до фотографій на столі, по дорозі зазирнув на улицу в вікно, од фотографій перебіг до гарненьких, золотом вишитих пантофельок, що визирали з під ліжка, — дарунків Юрія. Він був схожий на жвавого, непосидливо-цікавого фокстер’ера, який, вбігши в хату, хоч би знайому йому з перших днів його життя, мусить обнюхати кожний трохи-трохи інтересний предмет.

Як тільки з’явився Кручений, Ріна зараз же ніби заспокоїлась і, покликавши його до себе, почала балакати.

Насамперед потихеньку прошепотіла йому, що двох з “фракції” Гомункулюса на зібранню не буде. Значить, справа не зовсім провалиться сьогодні.

Потім зараз же, щоб не запідозрили їх в якійсь змові, почала розпитувати про школу. Дітвора поводитися добре? Пустинчик був? Як тримала себе Зірка? Що чувати про Галинку?

Кручений з чулостю фокстер’ера учув, що інтерес Ріни до школи був трохи перебільшений. Але він відповідав їй з такою ж самою жвавістю. Дітлоха була трохи сумна, бо не було з нею “товаришки Ріни”. Пустунчик перекинув чорнило і злизав його язиком та носом; Зірка, своїм звичаєм, була глибокодумна і знов задавала філософські питання. Наприклад: чому у тата є борода, а у мами нема?

Ріна весело й любовно сміялась. Але в тому, що вона сміялась з якоюсь (цілком щирою!) гарячковою любовію, Кручений розумів, що Ріна думав не тільки про дітлоху, а й ще про щось. У Микульського теж досить підозрілий вигляд: дивиться на Степуна, неначе слуха, а, видно, не чує ні слова і не бачить нічого. Іноді раптом, як зляканий, швидко дивиться на Ріну, — не украв би її хто. Чи не посварились вони?

І, почувавши приємне хвилювання від цієї догадки, Кручений ще з більшим захопленням говорив про школу. На його думку, обов’язково треба серйозніше, доцільніше взятись за це діло. Коли дивитись на його з погляду момента, політики, то, розуміється, це забавка, як гада Гомункулюс. Але з погляду соціалізму, з погляду широкого і далекосяжного такі школки робітничих дітей матимуть просто надзвичайне, колосальне значіння! Подумати собі, що цим дітям з самого початку, в тій порі, коли всякі поняття врастають в душу і, хоч і вирвані, то лишають шрами (цей вираз дуже подобався Крученому, але він не дав то помітити), подумати собі, що в казенних шлолах їх починають, як дешеві ковбаси, всякою гнилятиною. Що дивного, що у дітей ніколи не викорениш всяких соціальних і инчих забобонів. А тут дитяча душа з перших кроків вступає на шлях соціалістичного розуміння всіх явищ життя. Що б з нею потім не трапилось, а вона вже ніколи не забуде того, що дістала в таку пору. Це страшно важна річ, може, навіть важніша, ніж гуртки дорослих робітників. Звичайно, і дорослих треба, бо инакше й дітей не даватимуть, але школки — то річ просто геніальна. Школки були ідеєю Ріни. Вона перша по зразку панських дитячих садків почала гуртувати дітей робітників в невеличкі нелегальні групи і займатись з ними. Все, що говорив Кручений, перша говорила Ріна, і сам Кручений колись був проти того, щоб серйозні партійні сили давати на якісь дитячі школи. Але, переконавшись, як всі, вірою й захопленням Ріни, теж захопився і завжди де треба й не треба натякав, що це ідея ця “просто геніальна”. Сьогодні повторив він це з подвійним захватом.

От тільки треба якось краще угрунтувати цю роботу. Коли б можна було так поставити діло, щоб з тих школок діти могли, пробувши років три-чотири, вступати у вищі школи або принаймні тримати іспити в казенних школах, щоб мати права цих шкіл.

— Ну, розуміється! Ну, розуміється! — поспішно, нетерпляче перебила Ріна. — Це обов'язково! Щоб це не було “для розвлечення времени”, як каже Шелудько, а “з пользою”, щоб робітники бачили, що діти не дурно час гають. Обов'язково! Ми знаєте, що, Кручений, зробимо? Ми колись збунтуємось і...

Почувся стук і зараз же увійшов Гомункулос. У його під пахвою був чорний портфель, якого він, очевидно, не хотів лишити в передпокою. Як і Степуя, Гомункулос був співробітником російських газет. В соціалістичному русі він давно брав участь, але за часів реакції не обзивався нічим, а тепер місяців три тому знов вступив в організацію і брав активну участь в професіональній русі, в якому вважався за спеціаліста.

Одягався він завжди дуже коректно, — сам невеличкий, тоненький, у чорному сюртуці, він похорий був на маленький чорненький олівець з записної книжки. І тримався так само рівно, строго-ввічливо, часом з джентельменською іронічною посмішечкою на маленькому личкові.

Як тільки він увійшов, всі замовкли. І всі зразу почули, що з цього моменту починається та баталія, для якої скликано сьогоднішнє нечергове зібрання. Ще не було Соромця (Соромець — Осип Стельмашенко). Йому дали таке прізвисько за його якусь дику в початках соромливість з інтелігентами. Потім він трохи обзнайомився і соромився менше, але назва так і зосталась за ним.

Гомункулос знав, розуміється, яке вражіння мусіла справити його присутність на противників, але ні одним рухом чи поглядом не виявив того. Поважним кроком (який більше личив би до якоїсь масивної фігури) він підійшов до столу, поклав на його свій портфель і, піднявши ззаду поли свого сюртука, помалу сів.

Знов стук — і в кімнату хутко, рішучими й неспішними кроками увійшов Соромець. Він провів швидким поглядом по присутніх і одривистим голосом спитав:

— Спізнівся?

— Ні, якраз! Якраз... — одповів Степун, зараз же встаючи і теж переходячи до столу.

Ріна та інші зразу ж помітили по лиці Соромця, що він в якомусь незвичайному настрою. Ріна кілька раз навмисне зупинялась на йому очима, щоб хоч ними спитати, в чому річ. Але Соромець немов навмисно одійшов у протилежний кут, став біля стіни й почав дивитись на світло лямпи. Погляд Ріни він бачив, але через те, що не хотів одповідати на його нічим, виявляло, що він мав ще щось поза справою, яка повинна була зараз піднятися тут!

— А я тільки що зустрів на Московській Вадима Стельмашенка... — голосно й з ледве помітною посмішкою почав Гомункулос, витираючи чорненькі вусики хусткою.

Ось хутко подивився на його. Всі також виявили деяку увагу (крім Юрія).

— Досить... своєрідне поводження у його, мушу признатись. Колись ми мали нагоду стрічатись на партійній роботі. Тепер підходить раптом і з якимсь таким незалежним виглядом питає мене: “Ну? Подасте мені руку?” Признаюсь, я мусів згадати про його історію і... про свою партійну дисципліну. “Ні, кажу, не подам”. Він засміявся, повернувся й пішов далі.

— Через що ж ви не подали йому руки? — раптом сказав Соромець, злегка червоніючи, як завжди, коли починав говорити при людях. Але дивився він на Гомункулоса з таким натиском, ніби придушував його вилами до стіни.

Гомункулос, певно, через те і розказав, що тут був брат Вадима. Не для того, щоб образити цього, а якраз навпаки: показати свою об'єктивність.

— Чого я? — здивувався він. — Того, що Вадим Стельмашенко підлягає присуду товаришів за... негарний вчинок. Я дуже жалкую, що мусів так віднестися до вашого брата, але...

— Братство тут ні до чого! — різко перебив Соромець. — Тільки я скажу, що Вадим Стельмашенко на дві голови вище стоїть за... деяких добродіїв, і руку йому...

— Соромець! — голосно сказала Ріна.

Соромець, ніби зрозумівши її, змовк і одвернувся від Гомункулюса.

Степун уже трівожно поглядав на всіх. Скористувавшись паузою, він зараз же запропонував приступити до справи. Всі заворушились, заняли місця і наготовились.

Юрій також підтягнувся і захвилювався, — він почував, що зараз що-небудь виясниться з Ріною, виясниться її загадкове поведження, згода на шлюб, її вибух з приводу Анатолія.

Але Степун, немов бажаючи трохи розвіяти скупчену й напружену енергію всіх, щоб стомити й тим пригасити зайвий запал, поставив на обговорення спочатку питання про пічників. Кручений зараз же запротестував, але Степун пояснив йому, що це питання дуже важне, нагальне, його треба обговорити неодмінно сьогодні. А ставить він його в першу чергу через те, що потім за його забудуть, і воно знов зостанеться нерозв'язаним. Степуна піддержав Гомункулюс і зараз же узяв слово, бо він був докладчиком в цьому питанні.

Юрій одхилився на спинку фотеля і заплющив очі. Від напруження чекання на його знов найшла слабкість.

І раптом він почув невимовне бажання піти додому і лягти там. Більше нічого, тільки додому, де так тихо-тихо, де він може зробити мертву тишу, де товсті килими і масивні порт'єри, крізь які не доходить так, як тут або в "гніздечку", грохит з ulиці, де не ходять над головою люди, яких не маєш права спинити. Лягти там у себе на канапі і лежать, лежать, віддавши змучені щемлячі нерви свої теплим хвилям тиші. Можна покликати Галю з гітарою. Вона сяде в ногах у його і тихо-тихо гратиме йому, наспівуючи що-небудь старе і сентиментальне. Немудра її гра, немудрий спів її, але так сладостно спочивати під ці прості згуки. Немудра й сама Галя, але так тепло, спокійно і затишно стає на серці, коли вона трошки боязко, трошки з робленою наївністю, але з щирим обожанням дивиться йому в лице і швиденько говорить про прості, спокійні річі. Вона не ставить ніяких надриваючих душу питань, не шарпа нервів несподіванками, не переробляє світ. Вона зна, що буде жінкою, матір'ю, зна свої обов'язки і не робить з цього драми, не говорить навіть про це. Те ж, що вона говорить, можна слухати чи не слухати — як лопотіння струмочка у лісі в літню спеку, коли так солодко лежать, притулившись щоким до свіжої трави. Лопотить собі струмочок, щось весело і дзвінко оповідає, а що він там оповідає, Бог з ним, не хочеться вслухатись. Надокучить слухати — можна її одіслати, і вона, несміла, знов з трошки робленою соромливістю поцілує, кокетливо посміхнеться і легенько вибіжить. І ще тихіше, затишніше в непорушній тиші великої квартири. Мозок, приспаний лопотінням струмочка, немов птиця з роставленими недвижно крилами, кудись без власного руху сковзить.

Зачувся різкий, б'ючий по вухах стук олівцем по шклянці. Юрій, здригнувшись, швидко розплющив очі. Предсідатель кликав до порядку Крученого, який щось з ідіотським запалом шопотів Ріні.

В цей мент на Юрія пильно подивилась Ріна. В погляді її зобачились не то ніжна тривога, не то німе питання, не то болючий, повний жалю на його докір. І Юрій почув, як гарячим болем стиснулось його серце, як до страждання захотілось, щоб вона підійшла до його, дозволила тихенько торкнутись до її дорогої руки, щоб прошепотіла, як бувало раніше, на вухо: "Товаришу Юрку, я люблю вас!"

Ріна раптом обережно встала і на шпиньках перейшла через всю хату до його. Він аж привстав їй назустріч, здивований, навіть зляканий таким неймовірним з'язком між ними.

— Сидіть, товаришу, сидіть, — голосним шопотом сказала вона. — Я хочу напитись.

Юрій почервонів і сів назад. Председатель знов постукав олівцем по шклянці. Юрій з ненавистю подивився на його: дорослий, хворий, зтомлений чоловік замість спочинку сидить з хлопцями і з урочистим серйозним виглядом докладає, через що пічників краще організувати по районах. І від того, чи по районах організуються пічники, чи як інакше, залежить щастя всього веселіття.

Вмить над своєю головою Юрій зачув присутність когось. Хутко озирнувшись, він зустрівся з очима Ріни, що нахилилась до його. Вона грозилась йому пальцем, щоб не перешкожав референту і, наблизивши лице коло самого його вуха, прошепотіла:

— Мій муж. Правда?

І, кивнувши йому головою, хутко пішла на місце. Юрій знов заплющив очі. Але додому вже не хотілось. Ці два коротенькі слова “мій муж” дивно й несподівано схвилювали його. І цим двом словечкам, сказаним нашвидку, шопотом, він повірив більше, ніж всім тим розмовам, які велись у них про шлюб. Тільки тепер він повірив, що вони дійсно повинчаються, і що ця чудна, невідома, прекрасно-вередлива дівчина буде його жінкою.

Коли і як покінчили з пічниками, Юрій не чув. Прийшов він до себе тільки від загальної тиші, від якої зараз же захвилювався. Настала черга за тим, для чого, власне, зібрались, — за питанням страйку на ситцевій фабриці Рибаських-Стельмашенка.

Докладчиком був Ось. Збираючись говорити, він дуже зблід.

Він почав з опису порядків на фабриці. Порядків, власне, ніяких не було, а була повна, часом цілком безглузда, нічим не оправдана сваволя Никодима або Степаниди Рибаської. Робітника приймали на одних умовах, робив він на других, платили йому на третіх. За найменший протест зараз же викидали, і майже завше з псуванням робочої книжки. Іноді зовсім без всякого приводу, для одної втіхи зробить неприємність, робились зміни в розпорядках роботи. Українство переслідувалось з особливою ненавистю. За одну розмову по-українському в стінах фабрики накладався штраф. На стінах скрізь вивішено оповістки: “Разговори на мазепинско-українскомь наречіи строго воспрещаються”. Про поведження з робітницями Ось не міг розказувати. Їх без всякої потреби роздягали, ніби трусили, цинично жартували, штрафували “натурою”, себто обов’язком віддаватись всякому фабричному псу, насилували без штрафів. І на всьому головним робом лежала риса жорстокости, свідомої, самоцільної, обдуманої. Риса ця йшла від Никодима.

Говорячи про дядька, Ось часто зупинявся, цілими минутами мовчав, дивлячись в підлогу, і мав моторошно-сонний, застиглий вираз лица. Говорив він голосом рівним, одривистим, ніби дуже спокійним, але всі слухали не рухнувшись і напружено.

Никодим Стельмашенко, по словам Ося, був чоловік без всякого серця. Мало того, що без серця, а він цю безсердечність любив, тішився нею. Це було його цілю життя. Другі п’ють, шикують, він ні... П’є він мало. Він п’є тоді, як знає, що в п’яному стані може краще зробити кому-небудь пакість. З робітників він знущається особливо. Будучи ренегатом, виходьком з робітничої верстви, зрадивши її, він ненавидить тепер її з подвійною силою отруєної душі. Іноді він навмисне робить що-небудь добре, робить довго, щоб приспаяти жертву, щоб добротою її розніжить, розчулить. Коли вона вже цілком на його боці, коли горить влячністю, ніжністю, коли вже з ентузіазмом вірить, що “світ не без добрих людей”, отут то Никодим і лупить її ломакою прямо по голові так, що кров і мозок бризками летять...

Ось трохи помовчав.

Для чого, наприклад, він забрав до себе їх, сім’ю Трохима Стельмашенка? Боявся, щоб судом не потребували з його одшкодовання, боявся осуду людей, хотів пожаліти скаліченого брата? Нічого подібного. Щоб мучить, щоб мати втіху щодня прийти і подивитись, як у батька не рушиться половина тіла, поговорить про релігію і полякати страшним судом. Він

дуже релігійний, але в релігії бачить кару, страшний суд, пекло. Він дає багато на церкви, монастирі, але, здається, швидче для того, щоб зробити свідому пакість Богу. От, мовляв, жертвую тобі, ти приймаєш, мусиш бути мені вдячним, а я ті гроші вкрав, видрав, награвував. Він чудесно знає, що грабує, охочо признає це, любить признавать, він насоложується цим признанням. Між инчим, він скупий. Але навіть скупість часто уступає жорстокості. Іноді він бариш пропускає, аби зробити пакість. Коли б не Степанида Рибачка, він би одбив цим од себе всіх дільців.

Ось помовчав. Всі знали, що сказане ним досі було немов передмова до того, що він мав далі сказати. Знали навіть, що саме він скаже, знали, що не варто було повторяти всім відоме, але почувалось, що воно мусить бути сказане іменно Соромцем, іменно в зв'язку з попереднім, від чого вийде цільна картина.

Але, на диво, Соромець те головне оповів дуже коротко, ще з більшим виразом сонливости та мертвоти. Виклав просто факт знущання Никодима над Маньєю, сестрою Антошки. Робітництво дуже обурене, і це знущання єсть немов та крапля, яка переповнила чашу. Страйк неминучий. Одне одного агітують, запалюють. Навіть старі робітники виявляють нахил вступити до боротьби з “Шакалом”, як звать Никодима. Організація, коли хоче мати вплив серед робітників, мусить стати на чолі забастовки.

— А Никодима вб'ють! — несподівано (може, навіть для себе) додав Ось. — Він носить на грудях стальну сітку, але то йому не допоможе.

І, подумавши ще трохи, так само несподівано проговорив:

— Я скінчив.

І тільки тепер узяв стілець і сів. Вій був такий блідий, що на випнутих і гострих, як підборіддях, вилицях його виразно виступали розбризкані плями ластовиння. Під рудим, жорстким волоссям на молочно-білому лобі вохко блищав піт.

Слово забрав зараз же Гомункулос. Всі знали, що за Соромцем він повинен говорити, і тому ніхто й не попережав його. Він з вигляду цілком спокійно віднісся до доповіді. Немов не знаючи про те, оскільки ця справа важна для всіх як пункт, на котрому стрічаються два світогляди, він докладно й холоднокровно почав обмірковувати: чи може організація взяти на себе цей страйк. Виходило, що ні. Насамперед ні в професіональному загальному союзі, ні в організації не було в даний момент стільки грошевої сили, щоб можна було з певністю на перемогу приступати до боротьби. Крім того — мотив самого страйку, привод був невизначний.

Тут стало дуже тихо. Ріна закинула голову назад і стала дивитись у стелю. Юрію видно було її повну теплу шию.

Так, мотив невизначний. Треба згодитись з тим, що це подія швидче морального характеру, а не економічного чи політичного, які грають завжди найактивнішу роль у виступах пролетаріату. Робітництво не може братись за моральне виховання своїх хазяїв. Никодим може бути садистом, дегенератом, але то мало обходить робітників. Значнішу роль грає економічне становище працівників на його фабриці. Треба розглядати питання тільки з цього погляду. Які-небудь гартванці можуть роздивлятися з погляду якоїсь там пролетарської моралі, але серйозна політична організація мусить діло робити!

Гомункулос сів і, зараз же взявши з столу в руки книжку, почав її пильно передивлятися. Це був якийсь твір по педагогіці.

Слово було за Ріною. Вона, так само, як і Гомункулос, спокійно й діловито почала приводити свої докази, котрі зводились до того, що робітництво, як будівничий елемент нового цілого світу, мусить не тільки на економічні чи політичні явища реагувати, не тільки в цім напрямі перебудовувати, а в усіх. Бо це впливає з логіки річей: коли йде перебудова підвалин, мусять перебудовуватись і “надбудови”.

Але говорилося це якось так для Ріни незвично-сухо, що навіть Гомункулос з захованим здивованням поглядав на неї.

Однак Юрій не дивувався, — це, власне, й був найпоганчий знак.

Заговорив і Степун. Він принципіально був одностороннім Гомункулосом. Ці нові вигадки якихось там шукань пролетарської етики, естетики тільки ослабляли сили, які треба було всі концентрувати на певних пунктах. Але тепер він балакав лагідно, миролюбиво, стараючись зм'якшити те негативне рішення, яке, він знав, винесе організація. Степун згожувався, що протестувати треба, але як? Не так, у кожному разі, щоб тим протестом розбити собі лоба. Він також, як і Гомункулос і Ріна, не торкався факту знущання над Маньою, — з пошани й жалю до Соромця.

Кручений нетерпеливився і пропонував просто голосувати. Погляди сторін відомі, відношення склалося уже давно, чого там якісь дебати розводити!

Справа, власне, залежала від Юрія, на чий бік він стане. Всі це вже спочатку бачили і часом подивлялись на Микульського, допитливо й цікаво. Але він сидів з тупо зтомленим лицем, і нічого не можна було по йому вгадати.

— Розуміється, голосувати! — підтвердила Ріна. Вона була певна, що справа виграна її стороною. Цьому поміг випадок, відсутність двох прихильників Гомункулоса. Але коли б вони й були, справа не змінилась би: чи з згодою, чи без згоди організації страйк мусів вибухнути.

І раптом Юрій підняв руку п р о т и забастовки. Голос председателя Степуна переважив, і справа несподівано провалилась.

— Хм! — сказала Ріна, подивившись довгим поглядом на Юрія. — Ну, добре.

— В такому разі я повинен заявити товаришам, — зараз же підвівся Соромець з кам'яним і байдужим лицем, — що страйк все одно буде. Його бере на себе група людей. І відповідає за його.

— А ця група знає, що вона бере на себе? — жорстко проговорив у книгу Гомункулос.

— Знає!

Гомункулос зітхнув, поклав книжку на стіл і сказав:

— Ну, що ж? Коли замішуються в справі особисті симпатії чи антипатії, коли грають роллю братерство, приятельство... кумівство, то... розуміється.

— Ми, робітники, д о б р о д і ю Гомункулос, усі брати і приятелі! Образа одного є образа для кожного.

Гомункулос по слові “добродій” скинув на Соромця пильним і холодним оком. Потім, ледве посміхнувшись, промовив:

— У товариша Соромця зовсім не робітнича, а інтелігентська психологія: як тільки хтось з ним в чомусь не згодний, зараз же “добродій”...

— Ні, не через це, добродію! — з натиском сказав Ось, вдруге неначе придушуючи Гомункулоса очима.

— Соромець! — знов голосно спинила його Ріна. І знов у голосі було немов нагадування чогось. Соромець замовк і хмуρο подививсь собі під ноги.

А Степун поспішив спинити Гомункулоса. Він був радий, що погрозна питання з страйком так несподівано безбурно скінчилось. Не треба було роздмухувати палу. Важно, що не було прийнято офіційної постанови за страйк. Це головне. Все останнє можна улаштувати. Він зараз же по збірці рішив поговорити приватно з Сором'цем і відмовити його від цього необережного, небезпечного кроку. Звичайно, він розумів настрої Соромця, його особливе становище в цій тяжкій історії, але треба ж зважати й на інше.

— Ну, товариші! — голосно й діловито сказав Степун. — Питання розв'язано, я зачиняю зібрання.

— Прошу вибачити! — раптом перебив його Кручений, встаючи й підходячи до столу. — Ми маємо внести на розгляд ще деякі справи...

І він показав рукою на Ріну, Соромця та себе. Ріна підтвержуюче хитнула головою і, заклавши руки за спину, лїниво й недбало притулилась до стїни. На губах її заграла лукава посмішка.

Степун стрївожився — очевидно, вони центральний пункт перенесли на щось инче. Тож-то так дивно-спокїйно прийняли результат голосування!

— Але може, другим разом? — лагїдно й прохаюче сказав він.

— Ні, прошу сьогондї, зараз! — вороже кинув Ось.

— О, ні, зараз, зараз! — майже з нїжним й обїцяючим усміхом піддержала Ріна.

— Як, товариші? — озирнувся на Юрїя і Гомункулуса Степун.

Юрїй з в'ялим, насмішкуватим виразом лица протягнув:

— За-а-раз.

— Прошу... — зїтхнувши, сказав Степун до Крученого і з цікавостю став дивитись на його.

— Рїч ось в чїм. Питання не дуже велике...

— Кручений кругло провів рукою по своєму дрїбно кучерявому, з нїжно-жовтим блиском волоссю і, подивившись скося на Рїну, заговорив далї:

— Справа з відроженцями. Вони, як виявляється, себто деякі з них ще не одяглись як слїд в свої лївреї льокаїв буржуазїї і доношують соціалїстичну одєжу, часто навїть називаючи себе соціалїстами, для перекональностї своєї “високої” мїсії. А тим часом серед простих людей виробляють деякі не зовсїм соціалїстичнї штуки. Так, наприклад, сьогондї до мене прийшла одна панночка і слїзно стала прохати мене, щоб наш Комїтет вернув їй браслет чи намисто якесь, бо воно фамїльне, дорого коштує і тепер з неї родичї вимагають, щоб продати, бо голодують. Можете собі уявити, як це приємно було слухати. Виявляється, що цей браслет чи намисто взяв у неї Водосвятський і сказав, що одїшле його в Британський чи Берлинський музей як цікавий зразок старого українського мистецтва. Вона йому дала через те, що кохала його. Тепер він її покинув; вона його хотїла бачити, — тїкає; пише листи, — не одповїдає. Пївпроку вже тягнеться ця історїя, і тепер вона звертається до нас, у комїтет, щоб ми порадили своєму товаришу вернути їй цю рїч. Я якраз сьогондї зустрїв його з... з сестрою товариша Юрка, одвїв у бїк і сказав, що от така й така історїя. Ну, він мене гарно вилаяв і пішов собі далї. Виляють мене, правда, треба було, щоб не зачїпав кого не слїд, але не треба, щоб про нас ходили чутки, нїби ми в Британський музей одсилаємо браслети. З цим якось треба нам устроїтись.

— Я пропоную оповїстити цей факт! — голосно сказав Соромець. І, видно, не можучи себе здержати, додав:

— І не тїльки цей факт! Він украв у лїкаря Костенка револьвер. У одного студента позичив пальто його батька і не оддає. Я вже не кажу, що він у всїх “позича” грошї й не верта нїколи, він просто краде рїчї й продає їх. Я знаю історїю, коли він “позичав” у одного чоловіка золоте “стїльо”, забув вернути і потїм йому ж самому продавав його. Я все можу документально, свїдками довести! Годї вже цього! Я пропоную оповїстити ці факти і заявить, що ми, соціалїсти, нїяких шуб, револьверів, браслетів і т. п. в Британський музей не одправляємо. Цим займаються відроженцї і їхнї приятелї!

— Рацїя! — підтвердила Ріна.

— Ну, рацїї мало в словах товариша Соромця, хоч є багато і навїть занадто багато вогню, — сказав Гомункулос з строгим лицем.

— Чому так? — рїзко повернувся в його бїк Соромець.

— Тому, що ми не “поліція нравів”, і боремось не з кишеньковими злодіями, а з політичною течією! Це особисте життя Водосвятського, і нам нема до того діла. Ми їхню брудну білизну будемо перетрусювать, вони нашу, — це до партійних, політичних справ не має відношення.

— Нехай перетрусюють і нашу, — посміхнулась Ріна. — Нехай.

— А ви боїтесь, щоб чогось у вас не витрусили? — нестриманно бовкнув Кручений.

Гомункулос чув його слова, але і оком не повів у його бік. Скрививши з гидливістю губи, він одповів Ріні:

— Е, товаришко, крім бруду і смороду такі перетрусювання нічого не дадуть...

— Ну, що ж? Нехай дають і бруд, і сморід! — якомсь дуже рівно і тихо, але уперто проговорила Ріна.

І тут Юрій помітив, як вона хутко озирнулась, знайшла його очима і одвернулась. Вигляд у неї немов говорив: “Ти тут? Добре. Я вам зараз децю покажу”.

Гомункулос знехотя посміхнувся і потиснув плечима:

— Але навіщо? Яке нам діло до того, що робить Водосвятський у себе в хаті? І що то за спосіб так боротись з політичними противниками? Як собі хочете, я цього не розумію. Вони нам закидають, що ми утопісти, політичні діти, що ми національні безбатченки, що ми соціальне непорозуміння, а ми їм: а Водосвятський у когось там браслет украв. Це, знаєте, дійсно по-дитячому.

— Ну да, украв — а ми ні! — ще упертіше сказала Ріна і, не зводячи очей з Гомункулоса, витягнула руку до Соромця, спиняючи його. — І, власне, в цьому вся річ, що ми, соціалісти, не можемо вкрати, а лакей може. І коли він краде браслет, то він може вкрати і ідею, і заробітню плату, і саму Україну. Ну да, украв — і це дійсно, треба раз на все заявити, треба перетрусити нашу білизну. Треба!

Степун зовсім затурбувався, дивлячись на зблідле лице Ріни. Він теж підвівся і, поправляючи зморщений жілет на кругленькому животі, став між Гомункулосом і Ріною. Немов не помічаючи підвищеного тону суперечки, неначе навіть зовсім нема ніякої суперечки, він веселенько і заклопотано сказав:

— Ну, товариші, прошу до порядку, нема часу на приватні балачки... Ще є, як кажуть, інші справи, треба скінчить... Товаришко Ріно, прошу на місце...

Але товаришка Ріна подивилась на його надзвичайно блискучими, немов п'яними, очима і проговорила:

— Ні, товаришу, це не приватна балачка. Я прошу слова. Вибачте, що без спросу балакала, але... Я прошу слова.

— Я теж! — голосно сказали Соромець і Кручений. Степун бачив, що тут нічого не вдієш. Безпомічно розвівши руками, він проговорив:

— Прошу. Але, будь ласка, не довго і... без...

Без чого — він так і не сказав.

Юрій теж підійшов і, заклавши руки в кишені, зупинився проти Ріни; йому з його місця недобре було чути і, головне, не видно її лица. Вона, помітивши його тут, немов у сні посміхнулась і повернулась до Гомункулоса. Той з нудьгуючим виглядом крутив тонкими довгими пальцями олівець.

— Позвольте вас спитать, — тихо промовила вона, — чи можна назвать того чоловіка соціалістом, який експлуатує, обманює, краде, бреше, насилує, зражує і своїм, і чужим? Можна?

Гомункулос підвів голову, знехотя посміхнувся і мовчки потиснув плечима. Потім з тою ж усмішкою сказав:

— Право, товаришко, я зовсім не це кладу в основу определення цього поняття...

— А що?

Гомункулос знов неохоче посміхнувся.

— Перш усього, товаришко, його соціально-політичні погляди і належність до певної класи.

— Добре. Це само собою. Ну, ці його погляди — соціалістичні, а він все-таки робить всякі підлоти. Можна його назвати соціалістом?

— А що таке підлоти? — серйозно уже сказав Гомункулос, — його, очевидно, почала дратувати ця балачка.

— Ну, це відомо кожному!

— Не рекомендую ручатись за кожного. Те, що на ваш погляд подло, на мій, може, тільки глупо. Та й не в цьому річ. Чистота нашої соціалістичності, товаришко, полягає не в тому, щоб слухати папу й маму, щоб бути благонравними, а в його світогляді і соціально-політичній діяльності. Щоб бути чистими морально, люди йдуть у монастирь, а не в політичну партію. Рекомендую це запам'ятати.

Ріна майже за кожним його словом помалу хитала головою.

— Так... — сказала вона. — Дякую за добру раду. Я, власне, іншого й не ждала від вас. Ні, я в монастирь не збираюсь. Навпаки, я хочу бути в партії і буду. Але...

Вона на хвилину зупинилась.

Гомункулос, видно, мимоволі підказав їй:

— Але партію хочете зробити монастирем?

Ріна весело хитнула головою.

— Так! Коли вам хочеться цього слова, хай буде — монастирем. Так, соціалістична партія повинна бути, мусить бути соціалістичним монастирем. Соціалістичним, добродію! В ній не повинно бути людей, які своїм особистим життям, своїми особистими вчинками обплывують своє соціальне життя. В партії повинні бути люди, які кругом (Ріна сильно зробила рукою круг), з ніг до голови — соціалісти. Ніякий вчинок їхній не повинен бути в протиріччі з їхнім соціальним світоглядом. Так, добродію! Бо до сього часу що треба було? Сказати: я соціаліст. І годі. Ні, вибачайте, цього мало. Сказати, і навіть щиро, але тільки інтелектуально сказати “я соціаліст” — мало. Через те така маса і була, і є у нас провокаторів, що ми тільки інтелектуальні соціалісти, що нам нема діла до його особистого життя, до моралі. Він міг бути звичайним обивателем, буржуєм, навіть падлюкою в особистому життю, брудним, паршивеньким чоловіком, але міг красно говорити, міг усвоїть програму, міг написати ортодоксальну статтю, і він — діяльний, впливовий, визначний член партії. Я зовсім не дивуюсь тепер, коли старі товариші розказують, що за люди іноді були на чолі організацій. Зовсім не дивуюсь, коли стрічаю деяких колишніх партійних генералів і простих “діячів” — і бачу, що це прості обивателі з обивательською, гнучкою, шаблоновою етикою, не дивуюсь, коли вони тепер лежать у порогів всяких казенних інституцій, лижуть ноги чиновникам і випрошують шматочок казенного пиріжка! Чому їм того не робить? Деякі і тепер цілком щиро звать себе соціалістами. Чому ні? Він щиро вірить у пануючий погляд, що соціалістичність — в його поглядах, а до особистого його життя нема ніякого нікому діла. Навпаки, він страшно образиться, коли хтось посміє залізати в його особисте життя. Як можна! Та яка ж, я вас питаю, різниця в тому, що ви залізаєте в його інтелектуальне чи моральне життя? Адже ви питаєте його символ віри політичний? Адже ви слідкуєте за кожним словом його? Адже ви називаєте не-соціалістами всяких оппортуністів? Влізаєте в їхнє життя? Чому ж в етичне не можна?

— Це і роблять гартованці, — єхидно кинув Гомункулос.

Ріна пропустила ці слова повз вуха.

— Доки ж це буде? Яка гарантія, що хоч серед соціалістів можна знайти дійсно чесних, чистих людей? Я певна, що як би цей мерзотник Водосвятський раптом прилюдно заявив, що він одрікається від відродження і знов “вірить” в соціалізм, і захотів би бути нашим товаришем, не одмовляючись од свого особистого, власного тільки йому життя, ми його прийняли б. Приняли б чи ні, Гомункулос?

— Я, принаймні, прийняв би, — твердо сказав Гомункулос, але трохи почервонів.

— Ну, от! От ілюстрація до моїх слів.

— А коли б ви були консеквентні, товаришко, — раптом різко й крикливо додав Гомункулос, — то й ви повинні прийняти.

— І я? — тихо спитала Ріна.

— Так! Ви, і всі ми. Бо у кожного свої підлоти. Всі ми — люди. У всякого можуть бути обставини, які силують робити підлоти, як ви називаєте.

Ріна була дуже бліда і дихала коротко й часто, але з вигляду була спокійна.

— Так, товаришу, ваша правда, я теж маю свої підлоти. Я вам дякую за щирість. Ні, ні, я серйозно це кажу, цілком, серйозно. Але я не хочу їх робити!! — раптом з вибухом гніву ударила вона кулаком об кулак. — Не хочу, всею істотою ненавижу себе за це. Я хочу, щоб ви допомогли мені їх не робити, я хочу бути соціалісткою, всім життям своїм, а ви, навпаки, ви мене переконуєте, що я можу робити все, що роблять наші вороги, і все-таки з чистим серцем вважати себе за соціалістку. Ви мене переконуєте, що я можу красти... Красти, товаришу Юрію, красти! Не посміхайтесь. Що я можу признавати обман підлотою і обманювати; можу признавати брехню мерзотою і брехати; можу в душі не вірити в Бога і йти в церкву, можу... Але чого я не можу признавати? Усе. І так же, як ті, з якими ми боремось, признавати і не робити, лицемірити. Яка ж в мені гарантія, що я не можу бути провокатором? Яка гарантія, що я не обманюю, коли кажу, що я соціалістка? Яка?

— Лишається для гарантії вступити до гартованців, — з посмішкою сказав Гомункулос.

Ось весь шарпнувся й глухо й одривисто сказав до Степуна:

— Прошу мені слова!

Ріна повела рукою до Осипа.

— Чекайте, Соромець. Що ж ви маєте проти гартованців? — звернулася вона до Гомункулоса. — Вони не партійні? Партійні. Не мають “поглядів”? Мають. Що вони вважають, що перший принцип кожного соціаліста — це чесною працею утримувати себе? Це вам смішно? Чи те, що треба бути правдивим і справедливим? Чи те, що не можна іти в церкву вінчатись, та ще й з людиною іншого світогляду?

(Було відомо, що Гомункулос як раз через кілька тижнів мав іменно так женитись.)

— Чи, може, вам не подобається, що вони найгостріше осуджують, коли чоловік пише чудесні соціалістичні статті, ортодоксальні і запальні, а в той же час пише такі самі чудесні статті проти соціалістів? Га? Може, це не подобається? Чекайте: як ви поставитесь до такого “товариша”, який одночасно бере участь в хозяйських органах підприємців і робітничих, професіональних? Як?

— Гомункулос пильно й холодно дивився на Ріну.

— Участь в буржуазній пресі не забороняється... — сказав він.

— Ні, вибачайте, я не про це. Ми мусимо брати роботу у хазяїв. Але коли “товариш” пише в робітничій газеті під одним прізвиськом одне, а в хазяйській під другим друге, то це інча річ. Я, власне, про це питаю. Це морально, чи соціалістично, чи як? Ухвалюєте ви такі вчинки?

Степун застиг. Він вчував, до чого йдеться. Винявши свою газету-хустку, він машинально тер нею лице, не зводячи очей з Гомункулоса.

— Це, розуміється, негарно і... недопустимо... — спокійно проговорив Гомункулос:

— Та-ак? — протягнула Ріна. — Добре. Товаришу председатель. Ми троє, — Ріна показала на Ося, Крученого і себе, — вносимо в організацію заяву. Серед нас єсть такий добродій, який визначається таким поведженням, про яке ми оце говорили. На днях ми матимемо документальні докази і тоді скажемо, хто саме цей... талановитий публіцист. Також матимемо докази про те, що він, так лаючи з нами відроженців, називаючи їх сволоччю, у той же час з ними співчуває. Але найпікантніше в цьому те, що товариш Гомункулос знає про це і до сього часу не зібрався познайомити нас з діяльністю свого друга.

Степун широко розплющив очі: оскільки він міг схопити в собі випадково запалі раніше в мозок підозріння, справа йшла про Татаренка.

Гомункулос підвівся й випроставсь.

— Я не знаю, про кого товаришка Ріна зволить говорити, і тому утримаюсь від дебатів, почекавши її документальних доказів. А поки що скажу, що, коли мені й відомі деякі подібні факти, то я ставлюсь до них трохи инакше, ніж наше строге тріо... — і на цьому він слабким рухом руки показав на Ріну та її однодумців.

— От, от! — скрикнула Ріна. — Ми це знаємо і про це, власне, й говоримо.

І ніби переходячи до другого питання, що стояло на черзі, вона хутко пішла до комоду і витягла з його невеличке пуделко, обтягнуте чорною шкірою. По дорозі виняла з-під подушки дарунок Юрія.

— А тепер, товариші, я хочу зробити ще одну заяву. Ось дарунки Юрія Микульського. Він купував їх за гроші, які не заробив. Значить, ці речі — ніби крадені. Я була і є настільки подла і мерзотна, що приймала ці дарунки. Коли б я була гартованкою, мені б на це зараз же показали б. Але я, на жаль, тільки поки що серед людей, яким нема ніякого діла до мого особистого життя. Я маю ще багато підлот, я це сама признаю, товаришу Юрій, але цю хочу виправити зараз же. Я вважаю справедливіш ці речі, украдені у робітників, селян, передати на страйк робітників городських. Товаришу Кручений, прошу взяти їх!

На всіх, крім Ося, це зробило тяжке, гнітюче вражіння. Навіть Кручений, який нічого в цім роді не сподівався, почервонів і з жалостю глянув на Юрія. А пуделко взяв якось ніяково. Про ці дарунки він знав. Знав, що Ріна мала їх дати на страйк, але вона йому сама казала, що поговорить про це з Юрієм. І раптом так вийшло.

А Юрій, як посміхнувся, коли Ріна ще тільки виймала пуделка, так і застиг з тою посмішкою на губах і засуненими в кишені руками. І ця забута на втомленому лиці посмішка, мовчання, жалько-тупий, немов нерозуміючий, погляд, машинальне, недбале похитування ногою — все ділало просто болюче.

— Тепер, принаймні, всьому кінець! — сказала Ріна й, одійшовши вбік, притулилась спиною до стіни.

— Ну, це... Це якась... Я не знаю! — гидливо й обурено сказав раптом Гомункулос і, схопивши свого портфеля, вибіг із кімнати. Ось глухо спитав:

— Справи всі? Можна йти?

Йому ніхто нічого не одповів, і він також вийшов, ні на кого не дивлячись.

Степун сидів роздавлений, розтеряно дивлячись то на Ріну, то на Юрія.

Раптом Юрій якось зразу перестав посміхатись і так, ніби нікого з сторонніх в хаті не було, неголосно звернувся до Ріни:

— Ти, може, мала рацію, Ріно, але ти могла це инакше зробити.

Ріна дивилась в світло лямпи й нічого не одповідала. Високі груди її піднімались частіше й вище, ніж звичайно.

Степун, зачувши “ти”, зараз же швидко підвівся й звернувся до Крученого:

— Ходімте, товаришу. Нам, здається, по дорозі?

Кручений згортав пуделка в газету. Не докінчивши, він узяв їх з газетою під пахву й проговорив:

— Так, так! Нам по дорозі...

Не прощаючись з Ріною та Юрієм, вони якось винувато вийшли з кімнати.

Ріна ворухнулась, глибоко зітхнула і перевела погляд на Юрія, немов говорячи ним: “Я знаю, що я зробила, ти маєш право навіть убить мене. Бий, я жду, я хочу, щоб ти бив”.

Але Юрій в’яло провів долонею по лобі й по носі, як то роблять дуже п’яні, озирнувся і сів на місце Гомункулюса. Сперши голову на руку, він, нічого не кажучи, задушливо дивився кудись повз Рінині ноги. Нарешті так же в’яло і з усилям проговорив:

— Скажи, ти... це зарані обдумала?

— Ні! — твердо одповіла Ріна. — Я не знала сама, що так вийде.

Юрій помовчав.

— Значить, ти хотіла... серйозно вінчатись?

— Про це не будем балакати. Все одно тепер кінець... Тепер всьому кінець!

І раптом, одвернувшись, вона припала головою до стіни, притулила руки до лица і, підкидуючи плечима, гірко заплакала.

Юрій швидко повернувся всім тілом в її бік.

На лиці його одбивалось найщиріше здивовання. Він сидів так з хвилину, потім устав і підійшов до Ріни.

— Чого ти, Ріно! — обережно і ніжно спитав він. — Скажи, чого ти плачеш... Рінусь, га?

— Н... не знаю... — шопотом сказала вона і ще жагучіше заплакала.

Юрій машинально почав піддержувати її за лікоть, який підскакував з плачем її, і знов сказав:

— Скажи, Ріно... Мені треба знати, розумієш. Треба... Бо я так не можу піти... зовсім.

Ріна потрохи затихла, немов сама думаючи над тим, чого вона плакала.

— Не знаю, Юру... — нарешті, не повертаючись до його, але вже без сліз заговорила вона. — Може, того, що так... тебе образила, боляче тобі зробила... Може... що кінець...

— А чого ж кінець? — ледве чутно й посміхаючись, спитав Юрій.

Ріна подивилась на його почервонілими очима, які від мокрих повік здавались обтиканими чорними стрілками.

— Чого кінець? — здивовано спитала вона. — Ти думаєш, що тепер, після цього може не бути кінця?

Юрій боляче посміхався.

— Думаю.

— Ти це серйозно говориш? — похмурила брови Ріна.

— Серйозно. Я скажу більше, я згожуюсь на твою пропозицію... себто на Херсон...

Ріна широко дивилась на його, помалу вся освітлюючись. Юрій, помітивши це, поспішно додав:

— Тільки не зараз, Ріно... Почекай... Я признаю рацію за тобою... Це нічого, що ти при всіх... Це, може, навпаки, якраз добре, так і треба... Тільки, ти чекай, я хотів щось сказати... Ну, так. Та не думай про образу... Образи нема. І не можна це. А от що... Я скажу тобі мою рішучу відповідь через місяць... Добре? Ти прости мені, що я хотів тебе присилувати вінчатись... Я знав, що ти згодишся. (А якби згодилась, було б ще гірше. Я б собі потім не простив.) Почекай, Ріно, я хочу все сказати. Ти все ж таки не думай, що я зовсім поганий. Я не через те... Але через місяць я тобі все скажу. Я скажу вже рішуче. Тільки так брати шлюб, як “я” хотів, я не буду... Коли хочеш, можем вінчатись, але не так, як я хотів... Себто не вінчатись, а жити... Власне, й не жити, бо я й не думав цього, я сподівався, що ти одмовишся... Ах, Ріно, я знаю, що ти не розумієш... Не можу тобі сказати. Тільки не думай,

що не люблю. От через те, що люблю, от у цей вечір бачу це, от через це й хочу тобі через місяць тільки дати відповідь... А може, й раніше. Ні, через місяць, і навіть коли трохи більше, то це нічого, ти не турбуйся... Я, знаєш, виїду звідси на місяць. І писати не буду, і адреси не дам... Не, питай, Ріно, я не можу сказати... Ну, а тепер я піду, я дуже... змучений... Я мушу... Словом, через місяць. Ти віриш мені, що я не тікаю?

Ріна тихо сказала “вірю”, хотіла спитати щось і, здержавши себе, повторила:

— Вірю, Юру.

— Ну, а тепер я піду... Прощай.

Він простягнув їй руку. Ріна взяла її обома руками, притулила собі до грудей і, подержавши, випустила.

— Ну, іди,— шопотом сказала вона.— Я буду чекать.

Юрій помалу пішов з хати. Але коли він був уже коло дверей, Ріна поспішно нагнала його, обхопила ззаду і, повернувши до себе, соромливо, благаючи, з мукою проговорила:

— Прощаєш мені? Прощаєш?

— Ріно, нема ж чого прощати... Тут гірше єсть... та... Ну, прощаю, коли ти хочеш...

Ріна взяла голову його в свої руки, довго дивилась йому в лице чудними очима і помалу промовила:

— А все ж таки ти мій муж. Правда?

Не ждучи відповіді, вона хутко, як крадучи, почала цілувати його. Потім одчинила двері і злегка штовхнула.

— Іди. Годі.

Юрій вийшов.